

Ölelő fotel

Tíz óra is elmúlt már, mire Josiko férje elindult a hivatalba, és Josiko hozzáláthatott a saját munkájához. Közös dolgozószobájuk a ház nyugati módra berendezett részében volt. Itt szokott Josiko írni. Hosszabb regényen dolgozott egy folyóirat számára.

Josikót újabb híressé tették a regényei. Férje, a szerény minisztériumi tisztviselő egészen háttérbe szorult mellette. Naponta egész halom levél érkezett Josiko címére. Ma is, mielőtt munkához látott volna, átnézte postáját. Egy tömört boríték is volt benne, biztosan kézirat. Olvasói gyakran kérték meg, hogy bírálja el irodalmi próbálkozásait.

A borítékból csakugyan kéziratféle került elő, de nem volt rajta se cím, se szerző. Így kezdődött: Tisztelt Asszonyom!

Akkor mégis levél! — gondolta Josiko, és olvasni kezdte. Amint olvasta, nagyon rossz előérzete támadt. De már nem bírta abbahagyni.

Tisztelt Asszonyom! Bocssássa meg, hogy ilyen bizalmas levelet írok, holott nem is ismer. Bizonyára csodálkozni fog, mert olyan bűnöket akarok Önnek bevallani, amilyenekről még nem hallott a világ. Hónapok óta nem voltam emberek között, senki sem tudja, mit csináltam. Ha nem történik velem az, ami történt, sohasem térek vissza az emberek világába. De mostanában megváltoztam. Nem bírom tovább: mindent meg kell gyónnom neked. Nagyon kérek, olvasd végig ezt a levelet. Akkor megtudod, mit érzek és miért írok neked. Megtudsz mindent.

Mivel is kezdjem... Amit meg akarok írni, olyan rendkívüli és elképzelhetetlen, hogy nehéz papírra vetni. Mégis belevágok.

Először is tudnod kell, hogy születésem óta bizonyítan rútvagyok. Ez nagyon fontos, jól jegyezd meg. Mert ha elfelejtenéd és kéresemet meghallgatva, felkészületlenül pillantanád meg csúf arcomat és korcs tes-

temet, amelyre aligha nézhet valaki undor nélkül (ráadásul sok hónapot töltöttem az egészségre káros körülmények között), azt nem bírnám elviselni.

Különbén kárptos vagyok, székeket és fotelokat készítek. Karosszékeim a legigényesebb vevők tetszését is megnyerték. A szövetezetben én kaptam a legfontosabb megrendeléseket. Különleges, egyedí darabokat készítettem. Sok munka elkészíteni egy ilyen fotelt, de nagy öröm is. A művész öröme, aki befejezte művét.

Ha elkészül egy fotel, mindig beleülök, hogy kipróbáljam, kényelmes-e. Ilyenkor igazán boldog vagyok. Elgondolkozom, ki ül majd ebben a fotelban, egy magas állású, bölcs férfiú, vagy egy gyönyörű asszony. Abban a rezidenciában, ahová ezt a csodálatos fotelt rendelték, biztosan szebbnél szebb szobák vannak. Híres művész olajfestménye a falon, hatalmas csillár, drága szőnyeg, rajta az én fotelom. Előtte törékeny kis asztal, édes illatú, idegen, európai virágok állnak rajta... Egy percig arról álmodozom, hogy az a szép szoba az enyém.

Aztán ráébredek a keserű valóságra. Soha, soha nem léphetek be egy ilyen gyönyörű szobába. Hacsak...

Történt, hogy csodálatos bőrfotelokat készítettem. Egy külföldi szállodatulajdonos rendelte őket. Nagyszerűen sikerültek, alig tudtam megválni tőlük. Kiválasztottam az egyiket, átvittem egy üres, napfényes szobába, elterültem benne. Milyen kényelmes, milyen rugalmas! Puha szürke bőrtámlája gyengéden fogta át a vállamat. És a gömbölyded karfák, mintha ölelnének!

Ekkor nagyszerű ötletem támadt. Az ilyen váratlan, meghökkentő gondolatra mondják, hogy az ördög sugallata. Abszurd és fantasztikus, mint egy álom.

Gyorsan kiválasztottam az egyik fotelt, és szétszedtem. Illet a tervemhez: hatalmas fotel, egészen a földig bőr borítja, támlája és karfája masszív, vastag. Senki sem találná ki, hogy a belsejében egy ember rejtőzik. Persze megvan a faváz is, meg a sok rugó, de kellemes kis fülkét építettem közéjük: a támlában elfér a törzs és a fej, az ülés alatt a lábak, nem is olyan kényelmetlen, ülő helyzetben. A bőrhuzaton rést nyitottam, kívülről láthatatlan, de én oda-

bent szabadon lélegezhettem és jól hallottam minden hangot. A karfába kis éleskamrárt építettem, oda került a termoszban a tea, dobozban kétszersült, miegymás. Még egyéb elmés szerkezeteket is beépítettem, hogy akár két-három napot is eltölthessek egyfolytában rejtkehelyemen.

Egyszemélyes, hordozható szobáskává alakítottam át a fotelt. Ingre vetköztem, bemásztam a fotel alá, kinyitottam a csapóajtót, és felhúzódkodtam. Különös érzés volt! Mintha egy sötét, fülledt sírba másznék bele... És csakugyan: mintha meghaltam volna. A világ számára megszüntem létezni.

Nemsokára eljöttek a fotelokért. Mit sem sejtő segédem (kettesben laktam vele) átadta a búrtort. Az egyik hordár felkiáltott: — De nehéz ez a fotel! — és bennem meghűlt a vér. No persze a fotelok mindig nehezek, nincs ebben semmi különös. Nemsokára hallottam a motor bűgását, éreztem, hogy ráz a teherautó. Ez is feledhetetlen élmény volt. Fotelomat lerakták a szálloda halljában. Jöttek-mentek az emberek, találkoztak egymással, újságot olvastak, dohányoztak. Bizonyára sejtéd, mi volt a szándékom: a megfelelő pillanatban előmászni, ellopni, ami a kezem ügyébe kerül, mászkálni a szállodában. Ki nek jutna eszébe, hogy egy fotelban ember lakik? Sorra járhatom a szobákat, mint az árnyék! Ha pedig gyanút fognak, visszabújok rejtkehelyemre.

Így terveztem, de azután másképp történt. Olyan szórakozást fedeztem föl, amely többet ér, mint a lopás.

Először egy testes külföldi férfi ült le a fotelomba. Kényelmesen hátradőlt, széles válla a mellemhez támaszkodott, karja végignyúlt az enyém fölött a karfán. Alighanem szivarozott, mert a résen át kellemes szivarfüstöt éreztem.

Aztán elment, mások vették át a helyét. Senki sem sejtette, hogy a fotelban élő, hús-vér ember lapul. Innen bentről nézve az emberek egészen furcsa lények. Csak a hangjuk, lélegzésük, léptük zaja, ruhájuk zizegése létezik, meg a testük formája. Nem látom őket, csak hallok és érzem. A csontjaik, izmaik formájáról felismerem őket.

*Edogava Rampo japán író (1894—1965), valódi neve Hirai Taro. A rendkívül népszerű, termékeny író rajongott Edgar Allan Poe-ért, írói neve is az amerikai író, költő nevének japánosan elváltoztatott formája. Munkásságáért 1961-ben állami díjat kapott.

Különösen a nőket. Bocsáss meg egy őszinte vallomást: beleszerettem az első lányba, aki a fotelba leült. Hangjáról ítélve nagyon fiatal, külföldi lány volt. Tánc lépésben szaladt át az üres hallon, egy ismeretlen nótát dúdolt, aztán leült. Fél óra hosszat ült az ölemben, olykor dúdolgatott. Máskor forgolódott, fickándozott, mint hal a hálóban. Micsoda érzés volt ez nekem, aki soha nem mertem egy nő arcába nézni! És most itt ülök egy ismeretlen külföldi lánnyal egy szobában, sőt: egy fotelban! A vékony bőrhuzaton át érzem teste melegét. És ő fesztelenül nyújtzkodik, rámbizsa teste súlyát, nem zavartatja magát, hiszen úgysem látja senki.

Fotelom mélyéből átölelhetem, akár meg is csókolhatom a támla mögül formás nyakát. Megrázó élmény volt. Így történt, hogy az éjszakai tolvajlás, eredeti céloom, háttérbe szorult. Sokat gondolkodtam, és rájöttem, hogy itt az én helyem, a fotelban. Itt az én világom, ez adatott nekem. A magamfajta rút és bátorlatan férfi nem is álmódozhat szebb életéről.

Némelyik szállodavendég egy-két hónapig is maradt, de legtöbbjük csak rövid ideig. Szerelmeim is jöttek-mentek, ez ellen nem tehettem semmit. Fájt elválni tőlük. Ismerem a testüket, ha arcukat nem is. Az egyik izmos, tömör, mint a csikó, a másik hajlékony kigyó, a harmadik puha, kerekded. És némelyik tökéletes, mint egy görög szobor.

Néhány hónap múlva a külföldi szállodás valamilyen okból végleg hazatért, és adta a szállodát egy japán cégnek. Az új tulajdonosok átrendezték az épületet, elárvazertették a fölösleges bútort. Az én fotelom is a listára került. Először nagyon elkeseredtem. Már arra gondoltam, hogy ha egyszer így alakult, visszatérek az emberek közé, újra kezdem az életet. Éjszakai sétáimon csinos kis összeget szereztem (mert azért erről sem feledkeztem meg), nem kellett volna olyan szegényen élnem, mint régen. De aztán úgy döntöttem, hogy várok. Valami még hiányzott az életemből. Annyi nőbe voltam szerelmes, de mind külföldiek, nem volt közöttünk igazi lelki kapcsolat. Japán férfi csak japán nőt szerethet igazán.

És reményem beteljesült. Fotelomat megvette egy tisztviselő, hazavitte villájába, ahol a szép, ifjú háziasszony sokkal több időt töltött, mint a férje. Egy teljes hónapig szüntelenül vele voltam. Hajlékony, puha teste naphosszat rajtam pihent, csak éjszákára és az étkezésekhez hagyta ott a fotelt. Mindig ott ült a dolgozószobában, mert irt valamit. El sem mondhatom, hogy milyen lángolóan beleszerettem. Ő az első japán nő az életemben, és milyen gyönyörű a teste! Először lettem igazán szerelmes. A sok szállodai kaland ehhez képest semmit sem számít. A legjobb bizonyíték erre, hogy szüntelenül azon járt az eszem: hogyan tudhatnám létezésemről a szép háziasszonyt, hogyan fedhetném fel magam? Eddig sohasem éreztem szükségét, hogy a szép hölgyek tudjanak rólam. De most azt akartam, hogy őszintősen megérezze jelenlétemet. És azt akartam — bár tudtam, túl sokat kívánok —, hogy ő is szeressen. De hogyan fedjem fel magam?

Ha hirtelen észreveszi, hogy a fotelban ember rejtőzik, biztosan megrémül, felsikolt, szól a férjének és a szolgálóknak. Akkor mindennek vége, ráadásul bíróság elé kerülök és elítélnek. Így hát inkább csak igyekeztem, hogy kényelmesen üljön a fotelban, és megszeresse. Hiszen művészlék, forróbban tud érezni, mint mások. Ha szerzereti a fotelt, nem tárgynak tekinti, hanem élőlénynek. Talán még ragaszkodik is hozzá. Amikor az ölemben ült, igyekeztem minél szelidebben, gyöngédebben átölelni. Ha fáradt volt, észrevétlen, lassú mozdulattal kényelembe helyeztem a testét. Ha elszunnyadt, gyöngéden ringattam, mint a bölcsőben.

Mostanában — vajon gondoskodásom jutalma, vagy csak illúzió? — úgy tetszett, hogy megszerette a fotelt. Édesen vetette bele magát, mint a gyermek anyja karjába, vagy a lány jegyese ölelésébe. Úgy rémlett, jól érzi magát a fotelban. Szenvédélyem napról napra növekedett. És végül, tisztelt asszonyom, úgy éreztem: látnom kell kedvesem arcát, beszélnem kell vele. Aztán nyugodtan meghalhatok. Érti már, ugye?

Asszonyom, szerelmem, bocsáss meg: rólad van szó. A te férjed vásárolta meg a fo-

telt a bútorszalomban. És azóta szeretlek boldogtalan, forró szerelmemmel. Asszonyom! Nagy kérésem van. Találkoznál velem, csak egyetlenegyszer? Lenne vigasztaló szavad egy rút szerencsétlenhez? Hidd el, nem akarok többet. Ahhoz túlságosan bűnös és nyomorult vagyok. Mindenre kérélek, hallgasd meg a legszerencsétlenebb ember forró kérését. Tegnap éjjel kiszöktem a házból, hogy megírjam ezt a levelet. Közvetlenül előállni veszélyes lett volna, nem is mertem volna. Most, amikor ezt a levelet olvasod, a ház körül járkálok, a bálnattól holtfehéren. Ha meghallgatod kérésemet, tégy egy kendőt az ablakodba, a szegfűs cserépre. Ez lesz a jel. Akkor belépek a kapun.

Josiko sápadtan olvasta végig a levelet. Aztán felugrott, és kirohant a szobából, a baljós fotel közeléből. Átment a ház japán részébe. Micsoda szörnyű história! A fotel, amelyben egész nap ülni szokott, egy ismeretlen ember rejtkehelye. Kirázta a hideg, remegett. Olyan félelem fogta el, hogy mozdulni sem bírt. Mit tegyen? Vizsgálja meg a fotelokat? De hogyan? Hiszen ez undorító. Még ha el is ment az ez ember, biztosan vannak ott ételmaradékok, vagy más holmik...

— Egy levél, asszonyom.

Josiko összereszt, felnézett. A szobalány volt. Egy levelet hozott, amely most érkezett. Josiko átvette a borítékot, és már ki akarta nyitni, amikor a címzésre esett a pillantása. Ugyanaz a kéz írta, mint azt a szörnyű levelet. Nem tudta, mit tegyen: elolvassa ezt is, vagy kidobja? Aztán remegve föltépte a borítékot. A levél nagyon rövid volt, és tartalmától Josiko megint szédelegni kezdett.

„Elnézését kérem, hogy ismeretlenül írok Önnek. Műveinek régi tisztelője vagyok. Külön borítékban elküldtem egy novellámat. Nagy örömmre szolgálna, ha véleményét mondana róla. Mivel a kéziratot már előbb feladtam, remélem, hogy már elolvasta. Mi a véleménye róla? Boldog leszek, ha szerény műveimet elismerésével tünteti ki. A kéziratot nem szerepel a novella címe, erre a címre gondoltam: Ölelő fotel.

Teljes tisztelettel. ...”